

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 68. Argumentum quinquagesimum octavum. Ampliùs adhuc
timorem illum auget Dei irrisio & contemptus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

quæ in ira mea, si introibam in requiem meam. Sic isti liberati à servitute peccati, gustaverunt bonum Dei verbum, & delicias sæculi venturi, & commutaverunt pro cepis & allis voluptatum, reprobi & indigni sunt celesti patriâ.

Quàm gravis sit illa ingratitude, & quantùm Deus odiat illam, ostendit verbo & exemplo. Verbo Ezech. per totum. Exemplo... uxoris Loth, cui præcepit Deus tria: "Nè steteris in omni circum regione. Noli respicere post tergum. In monte saluum te fac. ... Propter quid Domine non vis ut respicias post tergum? ... propter quid versa est in statum? ... Totum hoc factum est, ut monstraret Deus, illis quos eduxit de Sodoma victorum, quantùm detestatur non solum redire ad Sodomam, id est ad vitia præcedentia, à quibus liberati sunt; sed neque respicere, nec desiderare, nec concupiscere. Propter hoc terribile illud exemplum relinquit mundo in illa muliere. Non mea est expositio. Fratres, non P. Augustini, non Hieronymi; sed Christi, qui ait Luc. 17. Memento uxoris Loth, qui rediit ad vomitum Sodomæ. Illam attendite, illam statum præ oculis habete. Timeo ne fiat in vobis spiritualiter, quod in illa factum est corporaliter. Hæc est enim justissima pœna retrospectivum & redemptivum, scilicet ut fiat statua, amisso sensu, amisso iudicio, amisso lumine rationis. Ex persona facta est statua. Statua non sentit minas, nec flagella, non ignominiam, non infamiam... omni motu, omni sensu spirituali cordis amisso. O gravissima pœna! Ô secunda post infernum vindicta, ed periculosior, quàm minus sentitur! Isti viventes mortui sunt, sine sensu, & sine spiritu. Unde propter hoc difficilior eorum conversio: quia non habent dolorem, neque contritionem, neque sensum miseræ, in qua sunt.

CAPUT LXVIII.

Argumentum quinquagesimum octavum.

Amplius adhuc timorem illum auget Dei irrisio & contemptus.

914 Deum quippe irridere & contemnere censetur, qui emendationem semper promittunt, nec unquam præstant, imò ut plurimum ne conatum quidem ad emendationem, nec vim ullam ad hoc sibi inferunt. Quemadmodum ergo hominem irridere & contemnere censetur, qui ab homine veniam de colapho semper peteret, colaphumque citò post peccatum veniam rursus impingeret, maxime si frequenter id faceret; ita similiter, &c. Unde Ildoras l. 2. sent. c. 16. *Irrisor est, & non poenitens, qui adhuc agit quod poenitet.*

Atqui scriptum est: *Nolite errare, Deus non irridetur. Quæ enim seminaverit homo, hæc & metet, ad Galat. 6. Scriptum est item: Qui contemnunt me, erunt ignobiles; 1. Reg. 2. Male dicti erunt, qui contemnunt me, Tob. 16. Væ qui spernis, nonne & ipse sperneris? ... cum fatigatus desieris contemnere, contemneris, Isa. 33. Ut autem d. Thomam Villanovanum dicentem n. 913. quodivimus, de contempto Deo & iustitia meritò arguuntur, qui experti utrumque statim, delicias iustitiæ pro voluptatibus commutarunt, sicut Christum contempserunt Judæi, dum ipsum Barabbæ postulerunt, & Judas, dum triginta argenteis ipsum vendidit.*

915 Deinde Deum contemnere arguuntur, qui Dei metum abiciunt, quem crimina tua confitendo concepit vidēbantur. Metum autem Dei tantò magis abiciunt, quantò magis (post frequentem Confessionem) iterant crimina sua. Ut enim Tertullianus l. de poenit. c. 5. *Cur te deliquisse poenituerat, nisi quia Dominum timere ceperat? Cur igitur quod metus gratiâ gessisti, rescindere malui-*

sti, nisi quia timere desisti? Neque enim timorem alia res quàm contumacia subvertit. Contumacia autem sine contemptu non est.

Præterea Deum despicit (prosequitur Tertullianus) qui bonorum ac malorum intellectum ab illo consecutus, quod intelligit fugiendum, quodque jam fugit, vel se fugiturum sapiens promittit, rejiciens intellectui suo, id est Dei dono contumeliam facit. Si enim (Apostolo teste Rom. 2.) *divitias bonitatis contemnit*, qui, post multa patrata scelera, Dei erga se longanimitate & patientiâ non movetur ad poenitentiam: multò magis ille qui, post multa illa scelera sapienter condonata, ad ea assidue, facile & citò revertitur. Et tantò magis tunc contemnitur Dei bonitas (ait Doctòr Angelicus 3. p. q. 88. a. 1.) *quantò majus est beneficium, peccatum remittere, quàm peccatores sustinere.*

Denique Deum non leviter contemnit (ait rursus Tertullianus loco citato) qui cum amulo ejus diabolo poenitentiam renuntiasset, & hoc nomine ipsum Domino subiecisset, rursus eundem, suo ad peccatum regressu, erigit, Deoque præponit, ipsi servire, & obedire malens quàm Deo, & exultationem ejus seipsum facit, ut denuò malus, recuperatâ prædâ suâ, adversus Dominum gaudet... Nonne enim... diabolum Domino præponit? comparationem enim videtur egisse, qui utrumque cognoverit, & iudicatio pronuntiasset (facto, si non verbo) eum meliorem, cujus se rursus esse maluerit. Quàm gravis verò & intolerabilis Dei contemptus, diabolum Deo meliorem saltem facto pronuntiare! Tantò verò gravior & intolerabilior est, quantò post Confessionem & Communionem frequentior; tantoque proinde talis peccator magis est periosus Deo, quantò amulo ejus diabolo acceptus. Talis proinde meritò ut contemptor contemnitur, & traditur in reprobum sensum, ait S. Thomas Villanovanus ubi supra.

CAPUT LXIX.

Argumentum quinquagesimum nonum.

Eundem denique timorem vehementiorem rursus effici præsumptio de misericordia Dei, seu abusus illius ad peccatum, circumstantias ante memoratas frequenter concomitans.

916 Probatur, quia consuetudinarii & recidivi, de quibus agimus, ut plurimum idè tam frequenter, tam citò, & tam facile, post Confessionem ac Communionem, ad pristina crimina redeunt, quia seduci se patiuntur à diabolo, ipsis persuadente, quia citò Deus totum ignoscit, ut sese homo non corrigat, inquit Augustinus serm. 20. de eo quod scriptum est: *cor mundum crea in me Deus.* In qua persuasionem non parùm ipsos confirmat nimia plurimorum Confessorum in absolvendo facilitas. Dum enim quàm facile ab hominibus, tam facile à Deo se absolvi existimant, contingit ut in ipsis redundantiâ clementiæ celestis libidinem faciat humane temeritatis... *socios delinquendo, quoties ignoscitur (ait Tertullianus l. 6. de poenit. c. 7.) sicque de divina misericordia commatum faciunt delinquendi.*

Verùm assidue peccanti Deum ordinariè non miseretur, ait Pacianus epist. 3. Scriptum est enim: *Ne adicias peccatum super peccatum, & ne dicas: misericordia Domini magna est, multitudine peccatorum meorum miserebitur. Misericordia enim & ira ab illo citò proximant, & in peccatore respicit ira illius. Eccl. 5. Et rurus scriptum est: Quàm vilis facta es nimis, iterans vias tuas! confundèris... quoniam obrivit Dominus confidentiam tuam, & nihil habebis prosperum in ea. Hierem. 2. Unde Augustinus serm. 22. de versu 3. Psalmi 970*